

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2018. évi március hó 21. napján megtartott nyilvános ülés és a 2018. évi április hó 17. napján megtartott fellebbezési tárgyalás alapján meghozta az alábbi

ítéletet:

A másodfokú bíróság a szexuális erőszak büntette és más bűncselekmény miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 13.B.19/2017/43. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 8 (nyolc) évre, a közügyektől eltiltás mértékét 8 (nyolc) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába a 2017. évi november hó 14. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt továbbmenően beszámítja.

Kötelezi a vádlottat 25.400 (huszonötezer-négyszáz) forint másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Indokolás

A Pécsi Törvényszék a 2017. évi november hó 14. napján kelt 13.B.19/2017/43. számú ítéletében vádlottat a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 197.§ (2) bekezdésében meghatározott folytatólagosan elkövetett szexuális erőszak büntette és a Btk.196.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) pontjára figyelemmel a (3) bekezdés szerint minősülő folytatólagosan elkövetett szexuális kényszerítés büntette miatt - halmazati büntetésül - 10 év szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani azzal, hogy abból a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A Komlói Városi Bíróság 2.B.206/2010/78. számú ítéletével kiszabott 7 hónap börtön végrehajtását elrendelte, a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a 2016. január 8. napjától előzetes fogvatartásban töltött időt.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott felmentés, védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján is az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A vádlott védője a másodfokú eljárásban bejelentett jogorvoslati kérelmének megfelelő tartalommal szólalt fel.

A másodfokú bíróság a védő által a kiszabott büntetés enyhítését célzó fellebbezést megalapozottnak találta.

Az ítélet tábla az ügyben a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 363.§ (2) bekezdés b) pontja alapján tárgyalást tűzött ki, melyen ismételtan tanúként kihallgatta a **sértettet** és **tanú1** t, akik a másodfokú eljárásban a korábban tett vallomásukat változatlan tartalommal fenntartották.

A vádlott és védője által bejelentett fellebbezések alapján eljárva az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást mentesnek találta a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól: az teljeskörűen felderített, hiánytalan, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le. A másodfokú bíróság szükségesnek tartotta a **sértett** és **tanú1** tanúkenti kihallgatását, ezért a Be.363.§ (2) bekezdés b) pontja alapján tárgyalást tűzött ki. A kihallgatott tanúk vallomásukat változatlan tartalommal fenntartották, így az ügyben felmerülő valamennyi ténybeli és jogi kérdésben megnyugtatóan állást lehetett foglalni.

Ítéletének indokolásában a törvényszék a bizonyítékok részletes áttekintésével adott számot értékelő tevékenységéről.

Az ügy sajátossága volt a hasonló jellegű, családi körben elkövetett nemi erkölcs elleni cselekményekre általában jellemző körülmény, nevezetesen a családi körön kívüli tanúk hiánya, illetve azok szűk köre. A vádlott vallomásain, a sértett és édesanyja vallomásán, valamint a sértett testvérének és nagynénjének vallomásán túlmenően bizonyítékkul szolgáltak a helyszíni szemle adatai, valamint a sértett és a vádlott pszichológiai, illetve pszichiátriai vizsgálata során keletkezett szakértői vélemények.

A vádlott védekezését a fenti bizonyítékok egyike sem támasztotta alá, ugyanis tagadó vallomásával szemben álltak az eljárás során feltárt és a fent már felsorolt bizonyítékok.

Az ügyben döntő jelentőséggel bírt a nemi erkölcs elleni bűncselekmények sértettjének tanúként tett vallomásai. Ezek a nyilatkozatok a másodfokú bíróság meggyőződése szerint is élet- és élményszerűek, túlzásoktól, irreális, a vádlottal szembeni elfogultságra utaló körülményektől mentesek voltak.

A sértett vallomásai mind az elsőfokú, mind a másodfokú bíróság előtt az ügy lényeges, jelentőséggel bíró körülményeit illetően konzekvensek voltak. Különös jelentősége volt annak a körülménynek, hogy a pszichológus szakértő a sértett által elmondottakat ugyancsak reálisnak, életszerűnek, élményszerűnek, betanítástól, illetve befolyástól mentesnek találta. Kitért arra is, hogy a kommunikáció során észlelt jelek alapján a betanítottság, illetve a valóság szándékos elferdítése kizárható volt.

A másodfokú bíróság a pszichológus szakértő véleményét meggyőzőnek, megalapozottnak ítélte, az összhangban állt az ügyben beszerzett és rendelkezésre álló további bizonyítékokkal is.

Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal a tekintetben, hogy a sértett vallomását elfogadva állapította meg a tényállást, elvetve a vádlott azon védekezését, hogy élettársával és a sértettel megromlott a kapcsolata, ezért a bosszú vezérelte őket vallomásaik megtételére, azaz arra, hogy ellene tanúskodjanak.

Ezeket a körülményeket együttesen értékelve és nem megismételve az elsőfokú bíróság érvelésének valamennyi részletét, a másodfokú bíróság álláspontja szerint a megállapított és a vádlott védekezésével szemben álló tények kellő bizonyítékokon, illetőleg azoknak a logika szabályai szerinti mérlegelésén alapulnak.

Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság azon megállapításával is, hogy **tanú1** másodfokú eljárás során tett vallomása sem volt alkalmas a sértett következetes vallomásának megdöntésére, azaz eltérő tényállás megállapítására.

A Be.351.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére és a cselekmények minősítése is megfelelt a büntető anyagi jogszabályban foglaltaknak.

A felmentésre irányuló fellebbezések tehát nem vezettek eredményre.

Az elsőfokú bíróság a 19/2017. (VII. 18.) AB határozat, valamint az ennek nyomán született 1/2017. Büntető jogegységi számú határozatnak megfelelően minősítette a vádlott I. pontban írt cselekményét, hiszen ezek értelmében a tizenkettedik életévét be nem töltött személy sérelmére elkövetett szexuális erőszaknak az az elkövetési módja, ha az elkövető a sértettel erőszak vagy kvalifikált fenyegetés alkalmazása nélkül végez, végeztet szexuális cselekményt, a Btk.197.§ (2) bekezdése szerint minősül, még akkor is, ha a sértett vele kapcsolati viszonyban áll.

A II. tényállási pontban írt cselekmény minősítése is megfelelt a büntető anyagi jog szabályainak, hiszen az irányadó tényállás alapján a vádlotti magatartás kifejtésének első részében, azaz 2015. szeptember 20. napjáig a tizennegyedik életévét még nem töltötte be, majd ezt követően került sor a tizennegyedik életévét már betöltött, azonban tizennyolcadik életévét még el nem érő sértett sérelmére a 2015. szeptember 22. és szeptember 30. közötti magatartás tanúsítására. Ezért ezen cselekmény a Btk.196.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés b) pontjára figyelemmel a (3) bekezdés szerint minősül, ahogy azt az elsőfokú bíróság is helytállóan állapította meg.

A vádlott egységes elhatározással, azonos sértett sérelmére, többször követte el a terhére megállapított mindkét bűncselekményt, így azok folytatólagosan elkövetettnek minősülnek.

A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket a törvényszék maradéktalanul feltárta, azokat azonban nem tényleges súlyuknak és jelentőségüknek megfelelően értékelte.

A büntetés kiszabása körében a másodfokú bíróság nyomatékkal figyelemmel volt arra, hogy az igazságügyi pszichológus szakértői vélemény szerint a sértettnél a szexuális traumán átesett gyermekeknél jelentkező tipikus tünetek csak részben voltak feltárhatóak, hiszen a sérelmére

elkövetett cselekményekkel párhuzamosan szexuális életet élt a vádlott testvérével, **tanú2** val. Nem lehetett figyelmen kívül hagyni azt a sértett által sem vitatott körülményt sem, hogy a **tanú2**val történő szakítás okozta trauma a jelen ügyben történetekkel azonos módon viselte meg.

Mindezeket értékelve, a másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott, a középértékben megállapított 10 év tartamú szabadságvesztés eltúlzottan súlyos.

Következésképpen a fellebbviteli bíróság a védő enyhítést célzó fellebbezését megalapozottnak találva a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamát 8 évre enyhítette.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogorvoslattal megtámadott ítéletét a büntetőjogi jogkövetkezményekre vonatkozó részében a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta.

Az egyéb rendelkezések törvényesek voltak, ezért azokat a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába a Btk.92.§ (1) és (2) bekezdése alapján a 2017. évi november hó 14. napjától előzetes fogvatartásban töltött időt továbbmenően beszámította.

A Be.381.§ (1) bekezdése alapján köteles vádlott a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére.

Pécs, 2018. április 17.

Dr. Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr. Bencze Beáta s.k. előadó bíró, Dr. Hudvágner András s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 13.B.19/2017/43. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.I.67/2017/7. számú ítélete folytán az abban írt változtatásokkal a 2018. évi április hó 17. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

. Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke

tisztviselő